

Sygn. akt II Cz 667/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Piotr Starosta

Sędziowie: SO Bogumił Goraj spr.

SO Wojciech Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2013 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. B. i N. B.

przeciwko R. B.

o zapłatę i ochronę dóbr osobistych

na skutek zażalenia powódek

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 15 lipca 2013 r. sygn. akt I C 5797/12

postanawia: oddalić zażalenie.

II Cz 667/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zawiesił postępowanie z uwagi na nie wskazanie przez powódkę miejsca zamieszkania pozwanego. Sąd ten zważył, że zarządzeniem z dnia 29 maja 2013 r. wezwano powódkę do wskazania w terminie 21 dni aktualnego miejsca zamieszkania pozwanego pod rygorem zawieszenia postępowania. Powódka nie wykonała tego zarządzenia. Dlatego Sąd Rejonowy na podstawie przepisu art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. postępowanie w sprawie zawiesił.

Zażalenie na to postanowienie wniosły powódki, które zaskarżyły je w całości. Zarzuciły Sądowi Rejonowemu dyskryminację i pozbawienie ich prawa do obrony własnych interesów. Twierdziły, że w wykonaniu zarządzenia wzywającego do podania miejsca zamieszkania powódka wskazała miejsce zameldowania pozwanego oraz podała, że pozwany od wielu lat mieszka w W. i często zmienia miejsce zamieszkania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Z przepisu art. 126 § 2 pkt 1 k.p.c. wynika, że pierwsze pismo procesowe w sprawie powinno zawierać wskazanie miejsca zamieszkania stron, bądź ich siedzibę (w przypadku osób prawnych). Powódka wnosząc pozew ten obowiązek spełniła. Zatem pozew nie zawierał braków formalnych. Po cofnięciu pozwu wobec Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego we W. Sąd I instancji wydał w dniu 13 marca 2013 r. postanowienie o umorzeniu postępowania wobec tego pozwanego. Przy próbie doręczenia odpisu postanowienia R. B. okazało się, że ten pozwany nie mieszka pod wskazanym w pozwie adresem. Brak aktualnego miejsca zamieszkania pozwanego uniemożliwił

doręczenie mu odpisu pozwu i pozostałych pism procesowych oraz orzeczeń. Taki stan uniemożliwił nadanie dalszego biegu sprawie.

Dlatego wezwano powódkę do wskazania aktualnego miejsca zamieszkania pozwanego pod rygorem zawieszenia postępowania. Powódka nie podała aktualnego miejsca zamieszkania pozwanego, lecz w piśmie procesowym z dnia 10 czerwca 2013 r. wskazała miejsce zameldowania pozwanego, które pokrywa się z adresem wskazanym w pozwie. Ponadto podała, że pozwany od kilkunastu lat pracuje w W. i często zmienia miejsce zamieszkania. Powódka twierdziła także, iż pod wskazanym przez nią adresem mieszka matka pozwanego, z którą utrzymuje on kontakt oraz że do tej pory pisma były skutecznie doręczane na ten adres. Dodatkowo wniosła, że w razie niemożności doręczenia korespondencji na wskazany przez nią adres, o ustalenie tego adresu przez sąd.

Z treści powyższego pisma wynika, że powódka nie wykonała nałożonego na nią przez sąd obowiązku podania aktualnego miejsca zamieszkania pozwanego. W sprawach cywilnych to powód ma obowiązek podania aktualnego miejsca zamieszkania pozwanego. Brak jest podstaw prawnych, aby sąd poszukiwał pozwanego. Także okoliczność, iż wcześniej na adres podany przez powódkę skutecznie doręczano pisma procesowe w innych sprawach, nie ma znaczenia dla oceny wykonania przez nią obowiązku wskazania miejsca zamieszkania pozwanego, gdyż próba doręczenia na ten adres nie powiodła się (k.22). Wskazanie miejsca zameldowania także nie czyni zadość powyższemu obowiązkowi, gdyż obowiązek meldunkowy wynika z prawa administracyjnego, a kodeks postępowania cywilnego nie wiąże z nim domniemania skuteczności doręczenia.

Zarzut dyskryminacji i naruszenia prawa do obrony nie był uzasadniony, gdyż obowiązek podania miejsca zamieszkania dotyczy każdego, kto wszczyna postępowanie, a ponadto powódka może złożyć wniosek o ustanowienie dla pozwanego kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu.

Dlatego Sąd Okręgowy uznał zażalenie za bezzasadne i na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. je oddalił.